

land, gaae iland der og gaae til Kjøbenhavn, hvor man idetmindste foreløbig har opgivet Befæstningen fra Landfiden. Hvorledes skulde man da forhindre et saadant Angreb? Det blev naturligtviis atter Flaaden, som her maatte til; thi den kan følge den fjendtlige Flaade rundt omkring ved Kysten, hvad Armeen umuligt kan gjøre. Den kan ikke bevæge sig med en saadan Hurtighed, at den kan være tilstede paa rette Tid og Sted, men Flaaden kan følge den fjendtlige Flaade og, om ikke forhindre den fjendtlige Vandgang, saa dog forsinke den saaledes, at Armeen kan faae Tid til at samle sig paa det truede Punkt. Maaskee kan Flaaden endog ødelægge saa Meget af den fjendtlige Flaade, at Corpsset vil komme iland idetmindste i mindre god Tilstand, og det er da Armeens Sag at gjøre det af med Resten. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) yttrede igaar, at Flaaden skulde være et Hjælpevaaben for Armeen. Dette blev vistnok ikke sagt for at støtte Marineen; men jeg kan dog for en Deel vedkjende mig det ærede Medlems Anskuelse. Jeg vil gaae ind paa, at Flaaden skal være et Hjælpevaaben for Hæren, men den er da et meget vigtigt Hjælpevaaben, et saa vigtigt, at, dersom det glipper, dersom det ikke er stærkt nok til at opfylde sin Bestemmelse, vil Alt, hvad vi kunne anvende paa Armeen, vistnok være til saare ringe Nytte. Det samme ærede Medlem yttrede ligeledes, at der efter den foreliggende Plan var en Tvedeling i Armeen, hvilket ogsaa er sandt; der er og maa altid være en Tvedeling, hvorledes man saa end lægger Planen, thi det er en Følge af Landets geographiske Forhold, men hvorledes skal man raade Bod paa denne Tvedeling? Hvorledes skal man gjøre det muligt at samle de to Hoveddele af Armeen under Eet? Naturligtviis atter ved Flaadens Hjælp, det er den, der skal gjøre det muligt for de to Dele at samle sig. Fra hvilken Side man altsaa seer Sagen, troer jeg, man maa komme til det Resultat, at Flaaden er en af Grundpillerne for vort Forsvarsvæsen, og at der bør lægges særdeles megen Vægt paa den. Jeg vil naturligtviis ikke hermed sige, at man bør stille dens Budget ligesaa høit eller endog mu-

ligtviis endnu høiere end Armeens; Sigt behøves lykkeligtviis ikke, men jeg troer, at der vel kan være Tale om en noget mere ligelig Fordeling mellem de to Vaaben, end skeet er. Man kan sige, og det er jo blevet sagt: Det nytter ikke, thi vi kunne ikke i Tidernes Løb hamle op med den preussiske Flaade; men jeg skal dertil bemærke, dels at man vel, som der igaar blev anført her i Salen, i meget kort Tid kan skaffe sig Skibe for Penge, men at man vanskeliggere kan skaffe sig Matroser, og at man ganske vist ikke i kort Tid kan skaffe sig Befalingsmænd, dels ogsaa at de Forandringer, der i de senere Aar ere foregaaede i Nationernes Flaader ved Indførelsen af Dampkraften og Pantserskibene, have bidraget til at stille Forholdet en Deel gunstigere for den mindre Stat, som kun vil forsvare sig. I gamle Dage var det anderledes; thi naar man da vilde have Udsigt til et godt Resultat, maatte man stille Linieskib imod Linieskib; men nu vil selv et mindre Pantserkib i lang Tid kunne forsvare sig imod et større og vil kunne gjøre et Slags passiv Modstand, hvilket i mange Tilfælde, f. Ex. hvor der er Tale om Vandgang, kan have Meget at bethyde; Fjenden kan ikke uden Videre gaae det forbi, men det vil følge med og hve Modstand. Jeg troer altsaa, som sagt, at det vilde være i Landets Interesse at lægge noget mere Vægt paa Søforsvaret, end skeet er i det forelagte Udkast. Den Fordeling af Summerne, hvortil man er kommen, berøer vistnok paa en Tradition, idet man mere er gaaet ud fra, hvad der engang er bestaaende og har bestaaet i mange Aar, end fra en grundig Betragtning af den Rolle, som hvert enkelt Vaaben rimeligtviis vil spille under en kommende Krig. Hvorledes iøvrigt den rette Fordeling imellem de to Vaaben skal være, skal jeg ikke i dette Dieblid indlade mig paa; jeg skal kun bemærke, at man vistnok i saa Henseende bør hente Oplysninger fra andre Lande, og navnlig skal jeg henvise til et Par af de egentlige maritime europæiske Stater, til hvilke Danmark ogsaa paa Grund af sin geographiske Beliggenhed, nemlig England og Holland, maa henregnes, hvor Forholdet omtrent er som 1 til 1½ eller rettere som 10 til 14; hvis man gik ud herfra, vilde Forholdet hos os altsaa